

8 ΜΑΡΤΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Αγαπητές συντρόφισσες και αγαπητοί σύντροφοι

Τιμούμε τη Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας 168 χρόνια μετά την αιματηρή απεργία των εργατριών της Νέας Υόρκης ενάντια στην εργασιακή εκμετάλλευση αποτέλεσμα της γυναικείας ανισοτιμίας . Οι ρίζες του γυναικείου ζητήματος φύτεψαν την εποχή της εμφάνισης της ταξικής κοινωνίας και φθάνουν μέχρι σήμερα γιατί ο κορμός τους τροφοδοτείται από το ίδιο αίτιο, την εκμετάλλευση του ανθρώπου για το κέρδος.

Το γυναικείο ζήτημα εκδηλώνεται στην κοινωνική και προσωπική ζωή της γυναίκας σαν σύνολο οικονομικών, πολιτικών, πολιτιστικών ανισοτήτων και διακρίσεων.

Στο πρωτόγονο σύστημα, ο καταμερισμός της εργασίας ήταν φυσικός και δεν υπήρχαν διακρίσεις ταξικές και φυλετικές. Η εργασία του άνδρα ήταν το κυνήγι τροφής και της γυναίκας η φροντίδα της οικογένειας στην κοινότητα .Δηλαδή οι εργασίες της γυναίκας και του άνδρα είχαν κοινωνικό χαρακτήρα. Ήταν η εποχή της μητριαρχίας όπου επικρατούσε το γένος της μητέρας.

Στην πορεία διαμορφώθηκε σφετερισμός του πλεονάσματος της εργασίας από τον άνδρα-δουλοκτήτη και προέκυψε ο πρώτος ταξικός διαχωρισμός μεταξύ των δουλοκτητών και των δούλων, ο πρώτος εκμεταλλευτικός διαχωρισμός εργασίας. Η εργασία της γυναίκας έχασε τον κοινωνικό χαρακτήρα γιατί μετατράπηκε σε εργασία στην οικογένεια του δουλοκτήτη.

Στο δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα στον καπιταλιστικό κόσμο, η μισθωτή εργαζόμενη γυναίκα συντάσσεται στους αγώνες της εργατικής τάξης με αποκορύφωμα την αιματηρή απεργία των εργατριών στη Νέα Υόρκη, στις 8 Μάρτη 1857.

Οι κατακτήσεις του σοσιαλισμού στον 20^ο αιώνα συνέβαλαν στην παγκόσμια ώθηση της πάλης ενάντια στην ανισοτιμία, στην άμβλυνση διακρίσεων σε βάρος της γυναίκας και στην προώθηση πολιτικών δικαιωμάτων και την κατοχύρωση αστικών δικαιωμάτων όπως αλλαγές στο αστικό οικογενειακό δίκαιο, ισότητα στην εργατική νομοθεσία, άδεια μητρότητας κ.α.

Σήμερα, στον καπιταλιστικό κόσμο, η όποια θεσμική εξίσωση των δύο φύλων, δεν εξαλείφει τις κοινωνικές προκαταλήψεις σε βάρος της γυναίκας των λαϊκών στρωμάτων και η εργαζόμενη γυναίκα επωμίζεται την

διπλή εκμετάλλευση με τα ιδιαίτερα βιολογικά χαρακτηριστικά και ως εργαζόμενη και ως υπεύθυνη της αναπαραγωγής και της οικογένειας χωρίς τη στήριξη από δημόσιες δωρεάν δομές.

Οι γυναίκες της κυρίαρχης τάξης δεν έχουν τις ίδιες επιπτώσεις της ανισοτιμίας και από γυναικείες ηγετικές θέσεις προωθούν τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

Οι αστική θεωρία της ανισοτιμίας ως πρόβλημα ανδροκρατικών και πατριαρχικών αντιλήψεων που προωθείται και από φεμινιστικά κινήματα, είναι αντιεπισημονική και έχει σκοπό να κρύψει την ταξική αιτία του γυναικείου ζητήματος γι αυτό και διατίθενται μεγάλα κονδύλια για σχετικές προπαγανδιστικές καμπάνιες.

Τον ίδιο σκοπό εξυπηρετούν και οι θεωρίες για «το φύλο», για να απομακρύνουν το γυναικείο ζήτημα από την ταξική βάση, με αντιδραστικές προσεγγίσεις για το διαχωρισμό ανάμεσα στο «βιολογικό» και «κοινωνικό» φύλο και να εστιάσουν στο ζήτημα της αυτοδιάθεσης του σώματος ως πρωτοποριακό κίνημα «ελευθερίας», με σκοπό να χειραγωγήσουν τα λαϊκά στρώματα από το κίνημα της τάξης που ανήκουν.

Τα προσωπικά γνωρίσματα και χαρακτηριστικά κάθε ανθρώπου όπως το φύλο, η εθνότητα, το χρώμα, η θρησκεία, ο σεξουαλικός προσανατολισμός, δεν αποτελούν αίτια κοινωνικής απομόνωσης και η καταδίκη των διακρίσεων βρίσκεται στον αγώνα για τα κοινωνικά δικαιώματα για όλους. Η προσπάθεια από σοσιαλδημοκρατικές πολιτικές να αντιμετωπίζονται ως ξεχωριστό κίνημα, καλλιεργεί την ατομικότητα σε αντιπαράθεση με το συλλογικό ταξικό αγώνα .

Οι ίδιες πολιτικές αποδίδουν την επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα σε κακοδιαχείριση κυβερνητικών προσώπων ή κυβερνήσεων ή διεφθαρμένων πολιτικών και προβάλλεται ως λύση η εναλλαγή κυβερνήσεων πιο «δημοκρατικών» ή «προοδευτικών» κ.α. Αξιοποιούνται παραδείγματα διακυβέρνησης επονομαζόμενων «αριστερών» κομμάτων που έκαναν παραχωρήσεις προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων υπό την πίεση του εργατικού κινήματος, γιατί το επέτρεπε η καπιταλιστική ανάπτυξη, Ακολούθησε η κατάργηση λαϊκών κατακτήσεων η οποία συμβαίνει και σε περιόδους κρίσεων και σε περιόδους ανάπτυξης.

Η καπιταλιστική οικονομία παίρνοντας υπόψη την εξέλιξη του μορφωτικού επιπέδου των γυναικών αλλά και των

παραγωγικών δυνάμεων, εφαρμόζει περιορισμούς στην ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, απομονώνει το επίπεδο της μόρφωσης από την καπιταλιστική εκμετάλλευση και προβάλλει το πρότυπο της γυναίκας «καριερίστριας» που συνδυάζει τις επαγγελματικές και οικογενειακές υποχρεώσεις σε επίπεδο ατομικής ευθύνης ,για να απαλλάξει το κράτος από την υποχρέωση για κοινωνικές παροχές και να συρρικνώσει τις δημόσιες υπηρεσίες για να τις εμπορευματοποιήσει.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Σήμερα που η εξέλιξη της επιστήμης και της τεχνολογίας έχει την δυνατότητα να εξασφαλίσει στην γυναίκα την ισοτιμία με σταθερό χρόνο εργασίας και πλήρη εργασιακά, συνταξιουχικά και ασφαλιστικά δικαιώματα , με προστασία της μητρότητας και υποστήριξη της οικογένειας με δωρεάν κρατικές δομές υγείας-πρόνοιας , με ελεύθερο χρόνο για κοινωνική δράση, πνευματική ανέλιξη και ψυχαγωγία, προκύπτει το ερώτημα γιατί οξύνεται η εκμετάλλευση των γυναικών και ανδρών. Γιατί οι εργαζόμενοι καλούνται να συμφιλιωθούν με το χαμηλό εισόδημα χωρίς εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα και οι συνταξιούχοι με την «ενεργό γήρανση» για εργασία μέχρι την προχωρημένη ηλικία.

Η απάντηση συνδέεται με το πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό σύστημα που κυβερνά τον πλανήτη, τον καπιταλισμό, που έχει στόχο το κέρδος των επιχειρηματικών ομίλων από την εκμετάλλευση των εργαζομένων και συνταξιούχων ανδρών και γυναικών.

Ο σκοπός αυτός κατευθύνεται από τα διευθυντήρια κέντρα του καπιταλισμού όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση και υλοποιείται από τις εκάστοτε αστικές κυβερνήσεις ανεξάρτητα από τον αυτοπροσδιορισμό τους, με τους αντεργατικούς, αντισυνταξιοχικούς νόμους και κατασταλτικούς νόμους.

Νομοθετήματα καπιταλιστικής διαχείρισης με την ετικέτα «ισότητα των φύλων», ισοπεδώνουν τις πρόσθετες βιολογικές ανάγκες της γυναίκας για την αναπαραγωγή, την μητρότητα, την φροντίδα της οικογένειας, μειώνονται οι μισθοί, οι συντάξεις, οι κρατικές δαπάνες για να ενισχύεται η ιδιωτικοποίηση και τα κέρδη των εμπορικών ομίλων.

Παράλληλα πίσω από το σύνθημα «της ισότητας των φύλων» και των «ίσων ευκαιριών», μεθοδεύεται η επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα με την εξίσωση προς τα κάτω των λαϊκών κατακτήσεων όπως η φθηνότερη εργασία και η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Την ίδια κατεύθυνση εξυπηρετούν τα εξουθενωτικά ωράρια, η επέκταση της τηλεργασίας για να χάνεται η διάκριση εργάσιμου και μη εργάσιμου χρόνου, τα περιορισμένα ή ανύπαρκτα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας που παρουσιάστηκαν ως μέτρο για τον « συνδυασμό» επαγγελματικών και εργασιακών υποχρεώσεων.

Στο βωμό του κέρδους δεν εξαιρούν φυσικές λειτουργίες του οργανισμού. Κυβερνήσεις και επιχειρηματικοί κολοσσοί προβάλλουν την μηχανοποίηση της αναπαραγωγής με «την κύηση σε εργαστήριο», την «κρυοσυντήρηση» ωραρίων, την Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή για να εκμεταλλευτούν εργάσιμο χρόνο με την αναβολή τεκνοποίησης και παράλληλα να εξασφαλίσουν τεράστια κέρδη από την εμπορευματοποίηση της υγείας. Η αναπαραγωγική διαδικασία της «παρένθετης μητέρας» στα χέρια κυκλωμάτων, οδηγεί την ανήμπορη οικονομικά γυναίκα στην ακραία εκμετάλλευση.

Πρόσφατα ψηφίστηκε το «Ευρωπαϊκό Πιστοποιητικό Γονικής Σχέσης» που αναγνωρίζει την γονική σχέση του παιδιού ακόμη και σε περισσότερους από δύο ανθρώπους

για να καλυφθεί η έλλειψη ουσιαστικής κρατικής παιδικής προστασίας και στήριξης.

Επίσης με πρόφαση την πολιτική της συμφιλίωσης οικογενειακών και επαγγελματικών υποχρεώσεων ,μεθοδεύεται ως ατομική οικογενειακή υπόθεση, η ευθύνη παιδιών, ηλικιωμένων, ατόμων με αναπηρίες με σκοπό να παρέχονται επιχειρηματικές υπηρεσίες κερδοφορίας και να απαλλάσσεται το κράτος από την ευθύνη χρηματοδότησης δημόσιων δωρεάν δομών βρεφονηπιακής φροντίδας, παιδείας, υγείας, πρόνοιας, αθλητισμού, ψυχαγωγίας με πλήρη εξοπλισμό και προσωπικό εκπαιδευμένο, με λειτουργία αντίστοιχη των δυνατοτήτων που παρέχει η επιστήμη και η τεχνολογία.

Παράλληλα πίσω από τις εκθέσεις πολιτικής για την ενεργό-υγιή γήρανση, προωθείται η συρρίκνωση και η ιδιωτικοποίηση των συντάξεων, με άλλοθι τις κοινωνικοοικονομικές αλλαγές από το δημογραφικό πρόβλημα που είναι συνέπεια της στέρησης κοινωνικών δικαιωμάτων και των αντιλαϊκών νόμων του καπιταλισμού.

Χαρακτηριστική είναι η γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής όπου αναφέρει ότι το 80% της μακροχρόνιας φροντίδας στην Ευρώπη, παρέχεται από άτυπους φροντιστές ως επί το πλείστον

γυναίκες μη αμειβόμενες, χωρίς κοινωνική στήριξη και με έλλειψη δικαιωμάτων. Η συνεισφορά των γυναικών στην μη αμειβόμενη περίθαλψη, προσθέτει 11 τρισεκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο που ισοδυναμεί με το 9% του παγκόσμιου Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (ΑΕΠ).

Για να εξωραΐσουν την όξυνση των αντιλαϊκών μέτρων με πρόφαση την γυναικεία ανισοτιμία, αυξάνεται η συμμετοχή των γυναικών σε διευθυντικές θέσεις κερδοσκοπικών οργανισμών, πολεμικών επιχειρήσεων και διαιωνίζεται με «γυναικεία φιγούρα» η φτώχεια, η δυστυχία, η εξαθλίωση, η προσφυγιά, ο θάνατος.

Στο πρόσωπο της πολύμορφης βίας κατά των γυναικών είναι αποτυπωμένη η βαρβαρότητα από το κυνήγι του κέρδους στον καπιταλισμό. Είναι ο καθημερινός πόλεμος της επιβίωσης, οι 55 εστίες πολέμου στο πλανήτη, η προσφυγιά, η εξαθλίωση, η ανασφάλεια, η ανεργία, η φτώχεια, τα εξουθενωτικά ωράρια εργασίας, οι καταπιεστικές συνθήκες εργασίας, η έλλειψη ελεύθερου χρόνου για κοινωνική δράση, ψυχαγωγία, αθλητισμό, πνευματική ανέλιξη, οι μισθοί και οι συντάξεις φιλοδωρήματα, η ακρίβεια, η ληστρική φορολογία του λαού, η εμπορευματοποίηση της παιδείας, της υγείας, της

πρόνοιας, της μητρότητας, της διατροφικής αλυσίδας και των φυσικών πόρων, η απουσία αποτελεσματικών μέτρων πρόληψης των φυσικών καταστροφών, η τρομοκρατία, η καταστολή, η βαρβαρότητα προκαταλήψεων και αναχρονισμών, η παράνομη διακίνηση και τα κολαστήρια κράτησης μεταναστών.

Στα πρόσωπα της βίας παίρνει θέση η επιβάρυνση της υγείας από τη φτώχεια, την ανασφάλεια και την ανέχεια, τις καταπιεστικές συνθήκες εργασίας και διαβίωσης, την έλλειψη προγραμμάτων πρόληψης, υγεινοδιαιτητικής αγωγής, η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, τα χρόνια επαγγελματικά νοσήματα , απουσία δημόσιων υποστηρικτικών δωρεάν δομών.

Η βία κατά των γυναικών με όποια μορφή και να εκδηλώνεται, είναι γέννημα της εκμεταλλευτικής κοινωνίας και προεκτείνεται στις κοινωνικές και στις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων με τα ανταγωνιστικά και ατομιστικά πρότυπα που καλλιεργεί το καπιταλιστικό σύστημα με συνέπειες την παράβαση, την κακοποίηση , το δουλεμπόριο , τη δολοφονία και μεταξύ ανθρώπων της ίδιας τάξης. Η αυστηροποίηση της ποινικής διαδικασίας δεν επαρκεί για την πρόληψη

περιστατικών βίας χωρίς τον αγώνα για ανατροπή των οικονομικών-κοινωνικών-πολιτιστικών παραγόντων που γεννούν τις πράξεις βίας και αφήνουν ευάλωτους γυναίκες και άνδρες.

Συντρόφισσες και σύντροφοι

Δυναμώνουμε την διεθνιστική αλληλεγγύη μας στους λαούς, στις γυναίκες και στα παιδιά της Παλαιστίνης και σε κάθε λαό θύματα των ιμπεριαλιστικών πολέμων για τα κέρδη του κεφαλαίου.

Το οικονομικό-πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που διαχειρίζεται τον πλανήτη από τον χρόνο της σύλληψης του ανθρώπου μέχρι τον θάνατο, είναι η μαρτυρία της εκμετάλλευσης του φυσικού αγαθού της ζωής.

Η κοινωνική ανισότητα σαν κύημα της ταξικής εκμετάλλευσης, θα εκλείψει με την εξάλειψη της αιτίας που την συντηρεί, δηλαδή με την ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Το εκμεταλλευτικό σύστημα στηρίζεται στην παραγωγή του πλούτου από την γυναίκα και άντρα εργαζόμενο και συνταξιούχο.

Ο συλλογικός λαϊκός αγώνας με πυξίδα τις σύγχρονες κοινωνικές ανάγκες, γυναικών και ανδρών, άνεργων, αυτοαπασχολούμενων, αγροτών, εργαζομένων, συνταξιούχων, μαθητών, φοιτητών, ανεξάρτητα από θρησκεία, εθνική ή εθνοτική καταγωγή, σεξουαλικό προσανατολισμό, είναι η ελπίδα ενάντια στην εκμετάλλευση για το φυσικό αγαθό της ζωής.

Αντλούμε δύναμη και θάρρος από τις ηρωικές στιγμές του ταξικού αγώνα με τη συμμετοχή των γυναικών που η ανθρωπότητα κατέκτησε δικαιώματα μέσα από την αντιδραστικοποίηση του καπιταλισμού.

Γραμματέας Φύλου UIS P&R de la FSM

Muntaki Vasso